

Beslutningsforslag nr. B 150. Fremsat den 17. marts 2004 af Peter Skaarup (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Per Dalggaard (DF), Christian H. Hansen (DF), Pia Kjærsgaard (DF), Pia Kristensen (DF), Poul Nødgaard (DF) og Birthe Skaarup (DF)

Forslag til folketingsbeslutning

om opløsning af Pædofilforeningen/Danish Pedophile Association

Folketinget pålægger regeringen at søge Pædofilforeningen/Danish Pedophile Association opløst ved dom, så vidt muligt på grundlag af et foreløbigt forbud, der meddeles af justitsmini-

steren eller af en anden myndighed, der er bemyndiget hertil af justitsministeren, jf. grundlovens § 78, stk. 3, 2. pkt.

Bemærkninger til forslaget

1. Formålet med forslaget

Formålet med dette beslutningsforslag er at pålægge regeringen at søge Pædofilforeningen/Danish Pedophile Association opløst ved dom, så vidt muligt på grundlag af et foreløbigt forbud, der meddeles af justitsministeren eller af en anden myndighed, der er bemyndiget hertil af justitsministeren, jf. grundlovens § 78, stk. 3, 2. pkt. Det bemærkes, at foreningen også kendes under navnet »Pædofilgruppen«. På internettet er foreningen kendt under adresserne www.danpedo.dk, og internationalt er den kendt under adressen www.danpedo.org.

Forslagsstillerne har samtidig hermed fremsat forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af forældelsesfristen i sager om seksuelt misbrug eller udnyttelse af børn (beslutningsforslag nr. 151).

Begge forslag bygger på den opfattelse, at der er et klart behov for en forstærket indsats i kampen mod seksuel udnyttelse og misbrug samt overgreb mod børn.

2. Historik

Før 1967 var al form for pornografi forbudt i Danmark. I 1967 (lov nr. 248 af 9. juni 1967) blev skriftlig pornografi tilladt og i 1969 (lov nr. 224 af 4. juni 1969) tillige billedporno. Indtil 1980 var det således i Danmark også lovligt at sælge børnepornografiske billeder, men ikke at fremstille eller lade sådanne billeder fremstille.

I Danmark kom de første hæfter med børnepornografiske billeder i handelen i 1971. Hæfterne var produceret i Danmark og indeholdt i hovedsagen sort-hvide gengivelser af overvejende ældre fotografier, dog også med enkelte nyere billeder, der næsten alle syntes at stamme fra Nordafrika og Asien. Et øget udbud af publikationer indeholdende gengivelser af nyere optagelser i farver fremkom fra 1973.

Det skønnes, at der frem til 1980 fremstilledes 200 forskellige hæfter og 100 børnepornografiske film. Det antages, at det samlede antal kopier nærmer sig 1 million. Ca. 95 pct. af de danskfremstillede børnepor-

nografiske produktioner forhandlede til udlændinge ved direkte eksport eller ved postordre- eller detail-salg.¹⁾

I folketingsåret 1978-79 fremsatte Kristeligt Folkeparti et forslag om at forbyde salg og distribution af børnepornografiske billeder. Forslaget blev imidlertid nedstemt. Et lignende forslag, der kriminaliserede salg og distribution af børnepornografi vedtoges imidlertid i Folketinget den 29. maj 1980 (lov nr. 252 af 16. juni 1980) med ikrafttræden den 1. juli 1980.

Det fremgår af begrundelsen for forslaget, at den primære årsag til forslagens fremsættelse var hensynet til børnenes ve og vel. I bemærkningerne til lovforslaget henvises der tillige til, at der i Sverige i 1979 var truffet beslutning om at forbyde børnepornografisk materiale. Lovforslaget vedtoges på trods af en anbefaling fra Straffelovrådet om at afholde sig fra at lovgive på området. Det fremgår af anbefalingen fra Straffelovrådet, at hovedparten af det børnepornografiske materiale, der på daværende tidspunkt var i cirkulation, forestillede børn i aldersgruppen 9-14 år, men at også materiale med yngre modeller var i handelen.

3. Pædofilforeningen i Danmark – dokumentation, adfærd og handlemåde

Den danske Pædofilforening har eksisteret siden 1983 og er i tidens løb ifølge en rapport til FN fra Foreningen Forældre til Børns Beskyttelse blevet brugt som høringspartner i forbindelse med lovgivning på børneområdet.²⁾ Foreningens aktiviteter er lukkede for offentligheden, og foreningens medlemmer træder som hovedregel ikke offentligt frem. Det blev i 1999 anslået, at foreningen havde 80 medlemmer, men baggrunden for denne antagelse angives ikke.³⁾ På daværende tidspunkt afholdt foreningen møder ca. 10 gange årligt i et medborgerhus i København lejet gennem Københavns Uddannelses Center.⁴⁾ Foreningens mødefrekvens angives fortsat ifølge foreningens hjemmeside at ligge på samme niveau.⁵⁾

Foreningens officielle formål angives at være: a) at fremme offentlighedens viden om og mindske dens

fordomme mod pædofili, børns seksualitet og frivillige følelsesmæssige og seksuelle forhold mellem voksne og børn, b) at virke som socialt kontakt- og støtteorgan for personer, som har følelsesmæssige, seksuelle, juridiske eller sociale problemer i relation til pædofili, c) at skabe et forum for udveksling af holdninger og erfaringer vedrørende roller, identitet og livsstil i relation til pædofili, d) at arbejde for at udvikle pædofiles ansvarlighed over for børn, e) foreningen kan desuden tage andre seksualpolitiske og børnepolitiske emner op, f) foreningen kan ikke organisere eller formidle ulovlige aktiviteter.

Den danske Pædofilforenings hjemmeside www.danpedo.dk er særdeles veludbygget. Hjemmesiden har i øvrigt for nylig fået ny adresse som www.danpedo.org. Når man første gang kommer ind på siden, mødes man af en engelsk tekst, der byder en velkommen til »The Danish Pedophile Association«s hjemmeside. Dette tyder på, at foreningen i høj grad frekventeres af personer uden for landets grænser. Det underbygges af aktiviteterne på foreningens debatforum, hvor antallet af indlæg på den engelsksprogede del af siden langt overstiger antallet på det danske debatforum.

Hjemmesiden indeholder et begrænset antal artikler, der søger at blåstempe sex mellem børn og voksne. Det anføres i artiklen »Facts and Fiction about Child Pornography« bl.a.:

»It is after all less traumatizing for a child to be photographed by a happy amateur who loves children than by a greedy mafia-type believing that he can make money the more hard-core he can make the pictures« (det er trods alt mindre traumatiserende for et barn at blive fotograferet af en lykkelig amatør, som elsker børn, frem for af en grådig mafiatype, der tror, at han kan tjene flere penge, jo mere hårdkogte billeder han fremstiller), og

»the current crusade against child porn is therefore, metaphorically speaking, attacking the medicine rather than the disease« (det aktuelle korstog mod børnepornografi er derfor billedligt talt et angreb på medicinen frem for på sygdommen).

Om optagelse af pornografiske film med deltagelse af børn anføres det: »other children enjoy the acts and are proud to be »movie stars«« (andre børn nyder optagelserne og er stolte af at være »filmstjerner«).

Konklusionen på den fire sider lange artikel er: »New dubious ways of keeping the child porn hysteria alive are invented all the time, but certainly not to the benefit of the children, who can only conclude from all this fuss that their body is bad.«⁶⁾ (Nye tvivlsomme metoder til at holde børnepornohysteriet i live opfin-

des hele tiden, men ikke til gavn for børnene, der kun ud fra alt dette postyr kan konkludere, at deres kroppe er dårlige).

I artiklen »Pedophilia, Science and Self-deception« konkluderes det: »Voluntary sexual relations between children and adults do not cause any psychological harm other than the problems associated with discovery and intervention.«⁷⁾ (Frivillige seksuelle relationer mellem børn og voksne fører ikke til psykiske skader ud over de problemer, som opstår i forbindelse med opdagelsen af forholdet og udefrakommendes indgriben i dette).

Pædofilforeningen er på ingen måde en selvhjælpsgruppe. Tværtimod opfordrer de pædofile direkte andre pædofile, der længes efter at have seksuelt samkvem med børn, til at opsøge miljøer, hvor børn findes, eksempelvis ved at begive sig af med at undervise eller deltage i sportsaktiviteter med børn.⁸⁾

Foruden artikler, der søger at blåstempe pædofili, indeholder hjemmesiderne et debatforum og en omfattende linkssamling, der kun kan vække forfærdelse og afsky. Der henvises således til links på internettet, der beskæftiger sig med pædofile emner og interesser, f.eks. fortællinger eller faktiske beretninger om erotik mellem voksne og små piger og drenge. Disse links er ofte opbygget i et webdesign, der virker indbydende, med romantiske titler og med et indhold, der ved første øjekast virker venligt og tiltalende, til dels idealistisk. Ubefæstede sjæle kan blive interesseret; man mærker let, at det er hele meningen. Når man går bag om de udspekulerede design, træder man ind i et univers af sexovergreb, rædsel og hjerteløs behandling af små drenge og piger, der er camoufleret i et ofte smukt og varmt sprog.

Foreningens debatforum er det sted på hjemmesiden, hvor de pædofiles sande ansigt vises. Debatforummet fremstår som samlingspunkt for pædofile fra det meste af verden. I forummet udveksles helt åbent e-mail-adresser mellem ligesindede. Af sammenhængen fremgår det, at forummets brugere er meget påpasselige med at beskytte identiteten af de personer, som man udveksler e-mail-adresser med. Dog er der en stor gruppe af faste brugere, hvis e-mail-adresser er umiddelbart tilgængelige på hjemmesiden ved et klik på afsenderen.

Forslagsstillerne har valgt at undgå at optrykke de links, der henvises til fra Pædofilforeningens hjemmeside, ligesom forslagsstillerne afstår fra at optrykke eksempler på den korrespondance, der finder sted på hjemmesiden. Det vil ikke være rimeligt, om sådanne henvisninger og tekster gøres tilgængelige på Folketingets hjemmeside, hvorfra det vil kunne misbruges

af pædofile grupper. Det er materiale med et stærkt af-skyvækkende indhold. Forslagsstillerne vil dokumentere dette under udvalgsbehandlingen ved at fremlægge dokumentationen som et internt udvalgsbilag.

Det er forbundet med mange vanskeligheder at vurdere, i hvilket omfang de personer, der i Danmark dømmes for seksuelle overgreb mod mindreårige, er organiseret i Pædofilforeningen. Imidlertid er der flere eksempler på, at i foreningen højststående personer er blevet dømt for overgreb mod børn.

En 78-årig mand, der ifølge Pædofilforeningens hjemmeside i en årrække fungerede som foreningens kontaktperson og vejleder, blev således den 29. oktober 2002 i retten i Frederikssund idømt 30 dages fængsel for at være i besiddelse af syv videobånd indeholdende i alt 24 timers børneporno med optagelse af omkring 40 børn, der udfører såvel oral som anal sex. Det drejede sig efter politiets oplysninger formodentlig om russiske og østeuropæiske børn ned til 6-års-alderen.⁹⁾

Pædofilforeningens aktiviteter blev i detaljer blotlagt i tv-programmet »De pædofile danskere«, der blev vist på TV 2 i oktober 2000. Den ene af journalisterne bag programmet, Jacob Billing, meldte sig ind i foreningen under påskud af at være pædofil og oplevede dér foreningens virkelige arbejde, der består i at mødes for at udveksle seksuelle erfaringer med børn og for at advare hinanden om politiets efterforskningsmetoder.¹⁰⁾ Efterfølgende blev to af de medvirkende medlemmer af Pædofilforeningen anmeldt til politiet, bl.a. en 61-årig mand, der i tv-programmet konstaterede: »Der har været mindst 100 drenge her. Drengene på 12 år har smidt rundt med mig og været fuldstændig vilde med sex. Jeg har knæppet og regeret fra jeg var 20 år.«¹¹⁾ De to anmeldte mænd blev senere dømt.¹²⁾ Den 61-årige var af politiet kendt fra tidligere pædofilsager. I forbindelse med Jacob Billings medlemskab af Pædofilforeningen fik Billing flere gange forevist børnepornografiske videoer af foreningens medlemmer. Redaktør Henrik Grunnet, der var med til at producere programmet, konstaterer, at »den ansvarlighed, som Pædofilforeningen altid taler om – og som er en del af deres formålsparagraffer – den har vi ikke set noget til. Vi har ganske enkelt ikke set eksempler på, at medlemmerne taler om, at her kan det gå ud over børnene, eller markerer grænser for hinanden med hensyn til, hvor langt man kan gå, når man har lyst til sex med børn.«¹³⁾

Pædofilforeningen forsøgte i øvrigt at få nedlagt fogedforbud mod programmet, hvilket dog som bekendt ikke lykkedes. Under afhøringen af foreningens talsmand, Svend Jensen, udtalte denne bl.a. følgende:

»Hvis børn har ret til at sige nej til sex, bør de også have ret til at sige ja. En ansvarlig pædofil vil altid rette sig efter barnets ønske og vil ikke gå længere. Og nogle gange lægger børn på 12 til 14 år altså selv op til det.« Og senere: »Børn er så voksne, at de godt kan sige nej, hvis de ikke vil være med... Sex med mindreårige har jo stået på siden Adam og Eva, og det vil blive ved med at eksistere. Det er ganske naturligt. Den drift, vi taler om, er jo den stærkeste næst efter jernbanedriften.«¹⁴⁾

4. Grundlovens bestemmelser om foreningsfrihed og om opløsning af foreninger

Det er et meget væsentligt led i grundlovens frihedsrettigheder, at foreningsfriheden er beskyttet i grundlovens § 78, stk. 1 (»Borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed«).

Foreninger spiller en meget vigtig rolle i det danske samfund, både for den enkelte borgers samvær med andre og for varetagelsen af borgernes interesser i forholdet til bl.a. offentlige myndigheder. Foreninger spiller også en stor rolle i den almindelige styring af samfunds- og erhvervslivet. Grundloven beskytter den enkeltes ret til at deltage i og mødes i foreninger uden indblanding fra statsmagten. Hovedformålet med grundlovens § 78, stk. 1, er således at beskytte foreninger mod statslig indblanding.¹⁵⁾

Det fremgår som en forudsætning for grundlovens § 78, stk. 1, at foreningsfriheden kun gælder foreninger med et lovligt formål. Det offentlige kan ganske vist ikke kræve, at en forening kun kan stiftes, når den opfylder bestemte krav med hensyn til lovligheden. Men en ulovlig foreningsaktivitet kan imødegås på en række måder, der er nærmere beskrevet i § 78, stk. 2-5. Der kan således anvendes traditionelle retsmidler, f.eks. ved, at foreningen eller dens medlemmer kan pålægges straf. Men der kan også blive tale om at opløse foreningen.¹⁶⁾

Det fremgår af grundlovens § 78, stk. 2, at foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom. Videre bestemmes det i stk. 3, at en forening ikke kan opløses ved en regeringsforanstaltning, men at foreningen foreløbig kan forbydes, hvorefter der skal anlægges sag imod den til dens opløsning.

En forening kan opløses, selv om der ikke direkte i loven er et udtrykkeligt forbud mod dens virksomhed. Grundlovens § 78 tillægger domstolene en selvstændig kompetence til at opløse en forening med ulovligt formål. Det gælder – som allerede nævnt foran – ud-

trykkeligt for voldelige foreninger, men det gælder også for andre foreninger med ulovligt formål, jf. grundlovens § 78, stk. 1 og 3, forudsætningsvis.¹⁷⁾

Grundlovens bestemmelser om opløsning af foreninger har været taget i anvendelse tre gange. I U 1874.479 opløstes Den Internationale Arbejderforening for Danmark i medfør af den dagældende grundlovs § 87 på grund af foreningens ved dens virksomhed tilkendegivne opfattelse af dens love og formål. Kommunistloven L.1941 349 skal ikke behandles her. Derimod skal højesteretsdommen U 1924.514 om opløsning af foreningen Nekkab kort omtales. Sagen drejer sig om en forening, hvis formål ifølge foreningens vedtægters § 2 var »Kun Selskabelighed. Om Vinteren afholdes Karnevaller og Baller, om Sommeren afholdes Aftenunderholdning, Baller og fælles Skovture.« Statsadvokaten nedlagde påstand om, at »Foreningens Love ikke udtrykker Foreningens sande Formaal, men at dette i Virkeligheden er at skaffe mandlige Medlemmer med homoseksuelle Tilbøjeligheder Samkvem og Forbindelser med andre Mandspersoner for at øve Uterlighed.« Et formål, der på daværende tidspunkt var ulovligt. Højesteret besluttede med baggrund i, at foreningens lovlige vedtægtsmæssige formål ikke var i overensstemmelse med foreningens ulovlige reelle formål at opløse foreningen.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at meget tyder på, at Pædofilforeningens vedtægtsmæssige formål ikke er i overensstemmelse med foreningens reelle formål, sådan som det er dokumenteret gennem bl.a. tv-udsendelsen »De pædofile danskere«. Af programmet fremgår det, at foreningens egentlige formål er at hjælpe medlemmerne til at finde frem til børn, de kan misbruge, samt at beskytte medlemmerne mod at blive opdaget, hvilket forehavende må antages at være en meget klar overtrædelse af gældende dansk ret.

Rigsadvokaten har i sin redegørelse fra 1998 om mulighederne for et forbud mod Hells Angels og Bandidos fremført en fortolkning af grundlovens § 78, stk. 2, der ikke er i overensstemmelse med den fortolkning, som hidtil har været gældende i dansk statsforfatningsret. Kapitel 3 i Rigsadvokatens redegørelse, som indeholder de generelle juridiske overvejelser om grundlovens § 78, stk. 2, er omdelt på Retsudvalgets alm. del – bilag 366, 1997-98, 2. samling. Både Poul Andersen, Alf Ross, Max Sørensen, Peter Germer og Henrik Zahle har i deres respektive lærebøger inden for statsforfatningsområdet fastslået, at der gælder en pligt for anklagemyndigheden – i sidste ende justitsministeren – til at rejse sag til opløsning af en forening, der kan siges at overtræde grundlovens § 78, stk. 2. Professor, lic.jur. Gorm Toftegaard Nielsen har

i UFR 1999 B.67 f: Grundlovens § 78 og foreningsforbud, kritiseret Rigsadvokatens fortolkning af § 78, stk. 2.

Af et notat fra Justitsministeriets Lovafdeling til Folketingets Retsudvalg i marts 1988 (Retsudvalgets alm. del – bilag 295, 1988-89) fremgår det, at »hvis en forening som et almindeligt led i dens virksomhed overtræder lovgivningen eller *opfordrer hertil* (forslagsstillernes fremhævelse), kan der være grund til at overveje spørgsmålet om opløsning af foreningen under henvisning til dens øjemed.« Det fremhæves yderligere i notatet, at den vold, der omtales i stk. 2, ikke »alene tager sigte på voldsudøvelse af samfundsomvæltende karakter«.

Også foreninger, der har til formål at udøve eller faktisk som led i foreningens aktiviteter udøver vold eller opfordrer til vold, skal opløses efter grundlovens § 78, stk. 2. Det fremføres yderligere, at der skal være tale om mere systematisk vold. Opløsningens retsvirkning præciseres således, at opløsningen ikke vil være til »hinder for, at de samme personer danner en anden forening til udøvelse af andre aktiviteter eller etablerer andre former for fællesskaber, *så længe der ikke er tale om, at den opløste forenings virksomhed i realiteten fortsættes af samme personkreds* (forslagsstillernes fremhævelse).«

Rigsadvokatens fortolkning af områder for § 78, stk. 2, stemmer ikke overens med den fortolkning, som fremtræder hos ovennævnte juridisk kyndige personer. Rigsadvokaten fremfører bl.a., at der som i straffeprocessen gælder et opportunitetsprincip. Rigsadvokatens eneste argument for sin fortolkning er en række bemærkninger til forslaget om at ændre forslaget i det forkastede 1938-grundlovsforslag fra »kan kræves opløst« til »bliver at opløse ved dom«.

Rigsadvokatens anden problematiske fortolkning vedrører spørgsmålet om, hvorvidt stk. 2 alene vedrører foreninger med et politisk eller et andet bredere sigte. Justitsministeren og Lovafdelingen mener ikke, at der gælder en sådan begrænsning. Rigsadvokaten når imidlertid til det modsatte resultat. Rigsadvokaten hævder, at notatet fra 1988 har støttet sit resultat på bemærkninger fra 1938-forslaget til grundlov, og anfører i modsætning hertil: »Samtlige bemærkninger synes at forudsætte, at § 78, stk. 2, kun omfatter foreninger, som har enten et politisk eller et ideologisk, agitatorisk eller lignende mål med voldsudøvelsen.« Til støtte for sin opfattelse anfører Rigsadvokaten ligeledes, at det i 1953 ikke var rockerklubber, men politiske bevægelser, der blev sat i forbindelse med voldsanvendelse. Rigsadvokaten finder, at domstolene må forventes at ville tillægge de nævnte bemærk-

ninger til det ikke vedtagne 1938-grundlovsforslag retskildemæssig værdi. I øvrigt anfører han, at han finder, at en sproglig fortolkning vil føre til samme resultat. Rigsadvokaten når til den konklusion, at en forening først virker ved vold i grundlovens forstand, såfremt de voldelige handlinger, medlemmerne har begået, er sket på vegne af foreningen.

Dog fremfører Rigsadvokaten videre, at »der kan argumenteres for, at forholdet begået spontant og ud fra medlemmernes egen beslutning kan tillægges betydning, såfremt de pågældende medlemmer efter voldsudøvelsen atter optræder som en sammenslutning, idet de strafbare forhold herved udadtil vil fremtræde som foreningsaktivitet, jf. præmisserne i den tyske forbundsforvaltningsdomstols afgørelse. Det forudsættes herved, at sammenslutningens medlemmer har kendskab til de strafbare forhold og billiger disse eller i hvert fald affinder sig med disse uden at gøre indsigelse.«

I notatet af 15. marts 1988 fastholdes et enkelt mønster for fortolkningen. Notatet fremfører, at enhver forening kan forbydes/opløses, hvis dens formål er eller den som led i sin almindelige virksomhed overtræder lovgivningen, samt at der ikke er plads til en opportunitetsafvejning. Virker en forening ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, skal den opløses. Dette anføres direkte af Alf Ross og Henrik Zahle.

Med hensyn til fortolkningen af 1938-forslagets begrænsning til politiske foreninger kan det anføres, at Poul Meyer i Dansk Forfatningsret, 1950, har fremhævet, at en voldelig forening også i 1938-forslaget kunne forbydes uanset foreningens formål.

Konkluderende kan det i pagt med professor, lic.jur. Gorm Toftgaard Nielsen anføres, at Rigsadvokatens »ret til ud fra opportunitetsprincippet at skønne over, om der skal anlægges opløsnings sag, er i strid med al statsretlig litteratur og uden en eneste direkte kildestøtte. Den anden opfattelse (at stk. 2 kun vedrører politiske foreninger) har støtte i en dagblads-kommentar fra Preben Wilhjelm. Endelig har Rigsadvokaten lagt beviskravene så højt, at grundlovens hjemmel for foreningsforbud fremover må anses for uanvendelig.«¹⁸⁾

På baggrund heraf er det forslagsstillernes opfattelse, at såfremt Rigsadvokatens omstridte fortolkning af grundlovens § 78, stk. 2, ikke tillægges vægt, vil der ifølge al statsretlig litteratur være baggrund for at søge Pædofilforeningen opløst, såfremt det kan dokumenteres, at foreningen har til formål at udøve vold eller faktisk som led i foreningens aktiviteter udøver vold eller opfordrer til vold.

Det er forslagsstillernes forventning, at et sådant bevis kan føres, jf. oven- og nedenfor.

5. Internationale konventioners bestemmelser

Det fremgår af den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 10 og 11, at enhver har ret til ytringsfrihed og foreningsfrihed. Af artikel 10 fremgår det yderligere, at retten til ytringsfrihed omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser. Af artiklen fremgår det videre, at enhver har ret til at deltage i fredelige forsamlinger og til foreningsfrihed, herunder ret til at oprette og slutte sig til fagforeninger for at beskytte sine interesser.

Retten til ytrings- og forsamlingsfrihed er begrænset ved artiklerne 10 og 11, andet stykke: Heraf fremgår det samstemmende, at indskrænkninger i udøvelsen af disse rettigheder alene kan udøves sådan, som det er foreskrevet ved lov, og som det er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige tryghed, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden (forslagsstillernes fremhævelse) eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Beskyttelse imod forbrydelser og beskyttelse af sundhed og sædelighed nævnes med andre ord eksplicit som interesser, der kan hjemle, at retten til ytringsfrihed og foreningsfrihed begrænses. Retten til at ytre sig frit er i Danmark bl.a. allerede begrænset af straffelovens §§ 230 og 235, der forbyder optagelse af utugtige fotografier, film eller lignende af personer under 18 år samt forbyder erhvervsmæssigt salg eller anden udbredelse af utugtige fotografier, film eller lignende af børn.

FN's konvention om barnets rettigheder fra 1989 forpligter de lande, der har underskrevet konventionen, til at arbejde for børns særlige ret til omsorg og bistand. Det fremgår af børnekonventionens artikel 19, at deltagerstaterne skal træffe alle passende lovgivningsmæssige (forslagsstillernes fremhævelse), administrative, sociale og uddannelsesmæssige forholdsregler til beskyttelse af barnet mod alle former for fysisk eller psykisk vold, skade eller misbrug, vanrøgt eller forsømmelig behandling, mishandling eller udnyttelse, herunder *seksuelt misbrug* (forslagsstillernes fremhævelse), medens barnet er i forældrenes, værgens eller andre personers varetægt. Videre hedder det i stk. 2, at sådanne beskyttende foranstaltninger i passende omfang bør omfatte virkningsfulde retningslinjer såvel for udformning af sociale programmer, der kan yde den nødvendige støtte til barnet og til

dem, der har barnet i deres varetægt, som for andre former for forebyggelse og identifikation, rapportering, henvisning, undersøgelse, behandling og opfølgning af tilfælde af børnemishandling som beskrevet ovenfor og om nødvendigt til *retsforfølgelse* (forslagsstillernes fremhævelse).

Videre fremgår det af konventionens artikel 34, at deltagerstaterne påtager sig at beskytte barnet mod alle former for seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug. *Med henblik herpå skal deltagerstaterne især tage alle passende nationale, bilaterale og multilaterale forholdsregler for at forhindre,*

- a) *at et barn overtales eller tvinges til at deltage i nogen form for ulovlig seksuel aktivitet.*
- b) *at børn udnyttes til prostitution eller andre former for ulovlig seksuel aktivitet,*
- c) *at børn udnyttes i pornografiske forestillinger og materialer (forslagsstillernes fremhævelse).*

Artikel 36 i børnekonventionen nævner tillige, at deltagerstaterne skal beskytte barnet mod alle andre former for udnyttelse, der på nogen måde kan skade barnet.

Danmark er tidligere blandt andet ved verdenskongressen om kommerciel udnyttelse af børn i Yokohama i december 2001 blevet kritiseret skarpt af flere ngo-organisationer for ikke at skride til forbud mod Pædofilforeningen/Danish Pedophile Association.¹⁹⁾ Professor i sociologi ved University of Nottingham Julia O'Connell Davidson berettede i et oplæg til kongressen i Yokohama, at den liberale danske lovgivning baner vejen for at gøre Pædofilforeningens/Danish Pedophile Associations hjemmeside til et særdeles attraktivt forum for pædofile over hele verden. I et interview med Berlingske Tidende erklærede Davidson, at »tilsvarende hjemmesider i andre lande er ulovlige eller strengt overvågede. Den danske hjemmesides tilstedeværelse betyder, at de pædofile verden over meget nemt kan komme i kontakt med hinanden, og at de efterfølgende kan udveksle forskelligt materiale privat.« Davidson bedyrede samtidig, at Pædofilforeningens/Danish Pedophile Associations hjemmeside er internationalt kendt som et sted, hvor pædofile kan få nye kontakter,²⁰⁾ hvad trafikken på hjemmesiden, som er beskrevet tidligere i forslaget, da også understreger.

BBC-radioprogrammet Today sendte i oktober 2003 en lang række udsendelser, der problematiserede lovligheden af Pædofilforeningen/Danish Pedophile Association i Danmark. Udsendelsesrækken var af født af en dom på 14 års fængsel til den 53-årige brite Stephen Hoath, der i konsekvens af politiets manglen- de vilje til at forfølge en sag om angiveligt seksuelt

misbrug af hans 9-årige datter skød og dræbte manden bag de angivelige overgreb. I BBC-udsendelserne argumenteredes der for, at Danmark lod ytringsfriheden gå for langt, bl.a. fordi oplysningerne på den danske pædofilforenings hjemmeside er tilgængelig i hele verden og dermed udgør et internationalt problem. Problematikken omkring de pædofiles ret til at udtrykke sig frit kan således sidestilles med den kritik, der har været af Danmark i relation til, at landet i en periode har fungeret som central for udbredelse af nazistisk propaganda til bl.a. Tyskland.

Der er ulukkeligvis ingen tvivl om, at Danmark blandt pædofile opfattes som et rent slaraffenland i sammenligning med andre civiliserede lande på grund af Danmarks lemfældige lovgivning på området. Eksempelvis anbefales forfulgte pædofile på Pædofilforeningens hjemmeside at flytte til »Thailand, Costa Rica, Denmark or any of the South American nations«.²¹⁾

Det er Dansk Folkepartis opfattelse, at Danmark med den nuværende retstilstand, hvor Pædofilforeningen af myndighederne betragtes som en fuldt lovlig forening, hverken lever op til den europæiske menneskerettighedskonventions ordlyd vedrørende muligheden for at indskrænke foreningsfriheden eller lever op til de af FN's børnekonvention krævede foranstaltninger til at forhindre eller imødegå seksuel udnyttelse af børn.

I Informations lederartikel den 4. marts 2004 omtales foreningen Pædofilgruppen, der er identisk med Pædofilforeningen/Danish Pedophile Association. I artiklen skriver kdj bl.a.:

»Det er en fundamental uvidenhed om denne problematik – at mange pædofile vitterlig ikke fungerer på samme præmisser som os andre – der gør, at Danmark, til vore nabolandes støt stigende forbløffelse, er ved at udvikle sig til et decideret pædofilvenligt land. Man deltager fra politisk side ligefrem passivt i forbrydelserne – for når ingen ansvarlige løfter en finger, har de pædofile reelt frit spil. Men ville man dog ikke gøre noget, hvis man nu vidste, at der var et massivt problem? Jo da. Sagen er bare den, at de færreste politikere ulejlig sig med at beskæftige sig indgående med pædofili. Det er jo et klamt emne. Og derfor fatter de heller ikke en brik af, hvad det hele går ud på.«

6. Retstilstanden i andre lande

Retstilstanden i Holland, Sverige, Tyskland, Finland, Norge, Frankrig og England er i et § 20-spørgsmål foranlediget af daværende MF Frank Dahlgaard i folketingsåret 2000-01 (S 298) undersøgt i relation til lovligheden af pædofile foreninger.

Overordnet kan det nævnes, at kun ét land – Holland – angiver at have en fuldt lovlig forening for pædofile. I de øvrige lande er myndighederne ikke bekendt med, at sådanne foreninger eksisterer. Det hollandske justitsministerium oplyser, at pædofilforeningen Martijns lovlighed aldrig har været anfægtet.²²⁾

Det svenske justitsministerium oplyser, at der ikke i Sverige findes egentlige foreninger for pædofile, men at de pædofile organiserer sig i netværk, som myndighederne ikke er bekendt med. Den svenske holdning angives at være, at man respekterer foreningsfriheden, men samtidig slår skarpt ned på enkeltpersoners aktiviteter. Man vurderede, at en organisation ville være lovlig, men at de deltagende persons handlinger – i kraft af deres seksuelle orientering – ville være ulovlig. Medlemskab af en sådan pædofilforening ville således ikke umiddelbart ifølge svensk lov være strafbart.²³⁾

Retsstillingen i Storbritannien synes umiddelbart mere uafklaret. Ej heller her angiver man at have kendskab til lovlige pædofile foreninger. Pædofile foreninger forstås som foreninger bestående af en gruppe mennesker, der er seksuelt tiltrukket af børn. Denne form for foreningsaktivitet er ikke i sig selv ulovlig ifølge britisk lovgivning. Såfremt foreningens aktiviteter er ulovlige i henhold til britisk lovgivning, kan en forening opløses og foreningens medlemmer stilles for en domstol. Hermed bliver pædofile foreninger, hvis medlemmer udøver kriminelle gerninger, ulovlige i Storbritannien.²⁴⁾

Finske foreningsforhold er reguleret i den finske foreningslag. Af denne lov fremgår det, at »en förening får bildas för gemensam fullföljande av et ideelt syfte. Syftet får inte strida mot lag eller god sed.« Samme lovs 8. kapitel indeholder bestemmelser om opløsning af foreninger, som kan ske alene ved domstolsbeslutning. Med baggrund heri må det konstateres, at pædofile foreninger i Finland næppe vil være lovlige. Under alle omstændigheder findes der tilsyneladende ikke pædofile foreninger i landet.²⁵⁾

Ambassaden i Norge oplyser, at der i norsk lovgivning ikke består noget egentligt forbud mod pædofile foreninger eller mod medlemskab af en sådan forening. Justitsministeriet havde dog ikke kendskab til, at en sådan forening fandtes. I norsk lovgivning er der derimod forbud mod foreninger, hvis medlemmer foretager pædofile overgreb eller drøfter sådanne overgreb eller foretager anden ulovlig virksomhed såsom udveksling af pædofile overgreb. Som eksempel på ulovlige aktiviteter nævner det norske justitsministerium råd om, hvorledes overgreb mod børn foretages. Det understreges her, at alene det at drøfte seksu-

elle overgreb i foreningsregi er ulovligt efter norsk ret. Disse drøftelser foregår som anført ovenfor i rigt mål i Pædofilforeningens regi.²⁶⁾

Frankrigs retstilstand adskiller sig fra de øvrige landes derved, at en forening for at kunne anerkendes som juridisk person obligatorisk skal anmeldes til det lokale præfektur. Foreninger, der har et ulovligt øjemed, er i Frankrig forbudte. En forening med ulovligt mål for øje – f.eks. pædofili – vil således ikke blive anerkendt. Målet kan fremgå af foreningens vedtægter eller eventuelt foreningens navn. Hvis en forening anmeldes med et lovligt formål, hvor det senere bliver klart, at foreningens egentlige aktivitet og mål er et andet, vil foreningen være ugyldig og kunne opløses ved dom, hvilket er væsentligt lettere, end tilfældet er i Danmark. Pædofile foreninger, uanset om de er anmeldte eller ikke anmeldte, er således umiddelbart ulovlige efter fransk ret.²⁷⁾

7. Argumenter for forbud

Europæisk forskning viser, at mellem 7 og 20 pct. af alle piger og mellem 3 og 12 pct. af alle drenge er blevet seksuelt misbrugt før det fyldte 18 år.²⁸⁾ Red Barnet angiver, at antallet af anmeldelser af børnepornografi, der forekommer på internettet, til foreningens hjemmeside har været støt stigende, siden hjemmesiden blev oprettet i 1998. I 2002 modtog Red Barnets hotline 540 anmeldelser om måneden.²⁹⁾ 22 pct. af de anmeldte forhold blev af Red Barnet vurderet til at være ulovlige, 24 pct. handlede om børneerotika, og de resterende 54 pct. gav ikke anledning til videreførelse af sagen og fremtrådte altså med andre ord som lovlig pornografi.³⁰⁾ Selv om antallet af anmeldelser naturligvis ikke umiddelbart kan tages til indtægt for, at der så også rent faktisk er mere børnepornografi til rådighed på internettet, synes der at være enighed om, at problemet med børnepornografi har været i stigning, siden internettet blev en realitet.

Foreningen for Børns Beskyttelse (FBB) angiver i sin rapport til FN's komité for børnekonventionen, at foreningen anser det for unormalt, at Pædofilforeningen kan eksistere i et land, der har underskrevet børnekonventionen. FBB henviser blandt andet til programmet »De pædofile danskere«, i hvilket foreningen finder et forbud mod Pædofilforeningen godtgjort.

Af programmet fremgår det som nævnt ovenfor, at Pædofilforeningens virke blandt andet tæller forsøg på at kontakte børn på internettet med henblik på seksuelt forehavende. Der fortælles desuden i rigt mål om overgreb mod børn såvel i Danmark som i Indien begået af foreningens medlemmer.

Ligesom Foreningen for Børns Beskyttelse har også Red Barnet ved flere lejligheder ytret ønske om, at der nedlægges forbud mod Pædofilforeningen.³¹⁾

Det er foreningens og Dansk Folkepartis opfattelse, at et argument om, at et forbud mod Pædofilforeningen alene vil have symbolsk betydning, ikke kan tale til fordel for, at Pædofilforeningen ikke forbydes. Argumentet kan vendes om: Hvis Pædofilforeningen ikke forbydes, vil det således være at betragte som en stiltiende accept af foreningens virke såvel over for andre lande som over for pædofile, der påtænker at begå overgreb mod uskyldige børn.

På denne baggrund anbefaler Foreningen til Børns Beskyttelse, at den danske regering omgående tager initiativ til at forbyde Pædofilforeningen for at demonstrere regeringens alvorlige ønske om at beskytte børns rettigheder.³²⁾

Justitsminister Frank Jensen udtalte, da han i kølvandet på tv-programmet »De pædofile danskere« bad Københavns Politi undersøge, om der kunne tilvejebringes tilstrækkeligt med beviser til at rejse en sag om foreningens lovmedholdelighed, at det skulle kunne bevises, at medlemmerne af Pædofilgruppen samles med det formål at udveksle ulovligheder: billeder, film og andet med børnepornografisk materiale.³³⁾

I dagbladet Informations lederartikel på forsiden den 4. marts 2004 hedder det bl.a.:

»Kunne man ikke rubbe neglene lidt inde i Folketinget? Kunne man ikke i det mindste begynde at drøfte på politisk plan, om foreningen Pædofilgruppen, som netop har opgraderet sin hjemmeside til den verdensomspændende adresse www.danpedo.org, nu også er en lille, jovial selvhjælpsgruppe? I hvert fald er det i givet fald en lille selvhjælpsgruppe, der opererer på fem sprog via en international hjemmeside – komplet med links, chatrum og e-mail-adresser.«

Det er forslagsstillernes opfattelse, at dokumentationen af, at der foregår ulovligheder i Pædofilforeningen, foreligger i form af ovennævnte tv-program, »De pædofile danskere«, der entydigt peger i retning af, at foreningens formålsparagraffer er et skalkeskjul for

foreningens reelle formål, der er at udveksle erfaringer om, hvordan man kommer i lag med mindreårige og dermed begår ulovligheder, samt at fungere som pædofil efterretningstjeneste mod politiet. Det må være indlysende, at en sådan planlægning af ulovlige aktiviteter, nemlig seksuelt samkvem med mindreårige, udgør en sådan overtrædelse af straffeloven, at man må konstatere, at foreningen virker ved vold, og at foreningens virkelige formål er at øve seksuel vold mod børn.

På denne baggrund er det Dansk Folkepartis opfattelse, at Folketinget bør træffe beslutning om at pålægge regeringen at søge Pædofilforeningen/Danish Pedophile Association opløst ved dom. Dette kan og bør efter forslagsstillernes vurdering så vidt muligt ske på grundlag af et af justitsministeren foreløbigt meddelt administrativt forbud. Et administrativt forbud vil være et meget klart signal at sende til det pædofile miljø i Danmark, og det vil samtidig vise over for mange bekymrede forældre, at regeringen og Folketinget tager sagen alvorligt. Et sådant administrativt forbud kan nedlægges med hjemmel i grundlovens § 78, stk. 3, 2. pkt. Der er intet til hinder for, at justitsministeren vælger at lade en anden myndighed, f.eks. politidirektøren i København, nedlægge forbudet. Det er klart, at et administrativt forbud straks skal følges op af en retssag, jf. grundlovens § 78, stk. 3, og retsplejelovens bestemmelser

Forslagsstillerne opfordrer til, at Folketingets parti-er – uanset partiskel – samles om dette forslag, der udelukkende tjener det formål at hindre pædofile personer i at samles med ulovligt formål for øje. Det vil være en falliterklæring, hvis Folketinget ikke følger opfordringen til at samles om dette forslag. Hvis forslaget vedtages, vil der være fuldt tilstrækkelige retssikkerhedsgarantier for, at der ikke sker overgreb mod ytringsfriheden og forsamlingsfriheden, idet alene domstolene kan træffe selve beslutningen om opløsning af foreningen. Nærværende forslag skal alene pålægge regeringen at tage de skridt, der er nødvendige for at få indledt en opløsnings sag.

¹⁾ Straffelovrådets udtalelse om forbud mod børnepornografiske billeder af børn 10.10.1979.

²⁾ Danish Association of Parents for the Protection of Children: Child Sexual Abuse in Denmark: Report to the UN Committee on the Rights of the Child – Alternative Report to the Second Periodic Report of Denmark s. 7.

³⁾ Politiken 02.02.1999.

⁴⁾ Danish Association of Parents for the Protection of Children: Child Sexual Abuse in Denmark: Report to the UN Committee on the Rights of the Child – Alternative Report to the Second Periodic Report of Denmark s. 7.

⁵⁾ www.danpedo.dk/english/faq1/shtml.

⁶⁾ www.danpedo.dk/english/porn.shtml.

⁷⁾ www.danpedo.dk.

⁸⁾ www.danpedo.dk – indlæg af El Iris i debatforummet.

⁹⁾ Vejle Amts Folkeblad 30.10.2002, Berlingske Tidende 17.08.2002.

- 10) Foreningens aktiviteter er ligeledes beskrevet in extenso i Jacob Billings bog »Mænd i mørket«, Forlaget Tiderne Skifter 2003.
- 11) Ekstra Bladet 02.11.2000.
- 12) Weekendavisen 01.08.2003.
- 13) Berlingske Tidende 29.10.2000.
- 14) B.T. 31.10.2000.
- 15) Danmarks Riges Grundlov med kommentarer, redigeret af Henrik Zahle, 1999, s. 451 ff.
- 16) Do., s. 459-60.
- 17) Do., s. 461.
- 18) UFR 1999 67 f: Gorm Toftegaard Nielsen: Grundlovens § 78 og foreningsforbud.
- 19) B.T. 30.12.2001.
- 20) Berlingske Tidende 31.10.2001.
- 21) www.danpedo.dk – indlæg af Quilty 04.11.2003.
- 22) Telefax til Udenrigsministeriet fra ambassaden i Haag 09.11.2000.
- 23) Brev fra ambassaden i Stockholm af 08.10.2000.
- 24) Telemeddelelse til Udenrigsministeriet fra ambassaden i Londen 13.11.2000.
- 25) E-post fra ambassaden i Helsingfors til justitsministeriet 07.11.2000.
- 26) E-post fra ambassaden i Oslo til justitsministeriet 07.11.2000.
- 27) E-post fra ambassaden i Paris til justitsministeriet 07.11.2003.
- 28) Red Barnet: Secrets That Destroy s.3.
- 29) Årsrapport for Red Barnet – Hotline mod pornografi for børn s. 3.
- 30) Årsrapport for Red Barnet – Hotline mod pornografi for børn s. 6.
- 31) F.eks. B.T. 30.12.2001, www.redbarnet.dk
- 32) Danish Association of Parents for the Protection of Children: Child Sexual Abuse in Denmark: Report to the UN Committee on the Rights of the Child – Alternative Report to the Second Periodic Report of Denmark s. 20.
- 33) Politiken 01.11.2000.

Skriftlig fremsættelse

Peter Skaarup (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om opløsning af Pædoofilforeningen/Danish Pedophile Association.

(Beslutningsforslag nr. B 150).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.